

Żal albo tren

Wiersz pożegnalny dla rocznika 2008/2009

A jednak czegoś żal.
Ale czego ?
Mogli być przecież wyżsi, szczuplejsi, milsi, błyskotliwsi.
A mieli pretensje o wszystko.
Że było na przykład ślisko.
Albo za dużo dat.
Albo że dziwny jest ten świat.
A jak na polskim mówiła pani Ula,
to Maćkowi rośła w gardle gula.
A uczeń Michał na chemii kichał
I to było bardzo źle. Fe!

I pomazali ścianę, i obrażali mamę,
i byli na nie . Fe!
I kanapki za grzejnik wpychali,
przy obiedzie głośno siorbali,
dając zły przykład młodszym kolegom.
A więc dlaczego ?

A jednak czegoś żal.

Dziś odchodzą jak kochasie w siną dal,
pan Olaf płacze cichutko,
nie popłyną już razem łódką,
na inne szczyty się będą wspinali,
o oceny z kim innym sprzeczali.

A jednak czegoś żal.

Nie opisze go Hanna Krall,
tego żalu co pani Kasi serce ściska
nie wypowie żaden noblista.

Bo co z tego że byli na nie,
że robili wszystko co jest be,
że stawiali wszystko na głowie,
że byli przygotowani tylko w połowie,
że ich język nie był mową aniołów,
że nie stawiali pomników ni cokołów,
I tak
będzie ich nam bardzo brak.

UK